

מי שהוציאו הוראה פרק רביעי עירובין

מדרכי אליעזר קמוהתב ליה
למר. מכתמי לרבה מהו
ונון דהמלה כרננן וזה קפה נספונ
פמי דרכ"י לרבה היה ליה ספלוונת
תמונהין מילמה סיה לנוין ליכנס
ולכnnen לית פאן אנטגענס צלען:
אי מצלהך אי לא מצאהך. וה' ה' כ'
סיכלה דיליס ז' דומטהי דמלחעלין
טנוויא האמת דלמוך וויל קיש לי מאטס
ימיטספוקה ייא דכטיגי ויטקעלן דויד סה
טנטקזין לי מנקה לי גו מלען וס
טנטקזין גו מלען וס טנטקזין גו מלען וס

וזה מוכיח עליון עליון נמי מה קצתם:
לולעין
לאה לילד := והבא להציג מן
כאנשי העיר ויש להן אלףים
להציג חורין למוקמן אפיו
בכלי זין למוקמן כדרתニア
. לחומה פעם אחת הכוו
כלי זיין ונכנסו אויבים
יותר ממה שהרגנו בר יצחק
עליל זין רב נחמן בר יצחק
עולם כאן ד שונצחו אמות
נקרים שצרו על עירות
לין עליהן את השבת תניא
אמורים כשבאו על עסקי
בכל זיין ומחלין עליהן
ו על עסקי נפשות אלא על
זין עליהן את השבת ^ט אמר
סמכה בספר דמיא ותרגומו
יב ויגידו לדוד לאמר הנה
זהות תנא קעהה עיר הסמכה
וקש דכתיב והמה שוסיט
לך והכתי בפלשטים האלה
עת את קעהה מאי קמבעיא
ל שמו אל הרמתי קים אלא
והכית בפלשטים והושעת
ועמד וראה הרי (זה) הוא
א יכנס דבריו רבוי מאיר ר'
נס רבי טרפון בלבד מותכוין:
יה מה לך בדרך וחשכה לו
ו רבי הרי העיר לפניה הכנס
(אמרו ^ט לך) ^ט משם ראייה
תחומו היה: מתרני ^ט מי
מה לכל רוח דבריו ר' יוחנן בן
אומר והוא באמצען ר' הורה
בירר לו שאינו יכול לחזור בו
ל מה מביאין ואוכלין באמצע

שחזרוין בכל'יו זיין למקומן ומאי קושיא דילמא
לזהצין שאני אלא אי קשיא הא קשיא דתנן
בראשונה לא היו זיין שם כל הום כל
התקון ר' ג' הוקן ששה להז אלפים אמרה לכל
זהצחו ולא אלו בלבד אמרו אלא אף' חכמה ד
הנוה ומן הנדר ומן המפלה ומן הדלקה הרוי
אמאה לכל' רוח ותו לא והא אמרת כל' היוצא
טרובא ^ב אמר רב [יהודה אמר רב] שהזרען
בראשונה היו מניחין כל' זיין בבית הספרם
אוכחים ורדפו אחריהם ונכנסו ליטו
אתה ר' יודה אמר רב עצמן אמר רב
ישראל אין יוצאים עליהם בכלי זיין ואין מה
מי הци נקרים שצרו וכו' ^ג ובמה דבריהם
באו על עסקן נפשות יוצאים עללי זיין
אתה השבת וביר הספר אפילו לא בא
עסקי תבן וקש יוצאים עליהם בכלי זיין ומחל
בר' יוסף בר מנומי אמר רב נחמן וככל כעיר דר
חרודא דרש רב' רוסטה דמן ביר' מאיד דכבר
פ' פלשתים נלחמים בקעילה והמה שוטים את הגנה
ס' ספר היהת והם לא באו אלא על עסקי תבון
אתה הגנותה וכתייב ^ה אל דוד לך והכית ^ו בפלשתים והועז
ה' אלימא אי שר' אי אסור הרי בית דין ינו
אי מצלח אי לא מצלח דיקא נמי דכתיב ^ז מי שישב בדרך
אתה קעילה ש"מ: מתני' ^ט מי שישב בדרך
ה' יושב בבית המדרש ודרש כל' הום כל'
זהצין חוץ לעיר [האליל] ולא תורה כוונתו לך
הרורה אומר יכט' אמר ר' יהודה מעשה היה ונ
תניא ^ט ר' יהודה מעשה ברבי טרפון שע
זהצין חוץ לעיר לשחרית מצאוו רועי בקר אמרו
ככנים ישב בבית המדרש ודרש כל' הום כל'
שחישן בדרך ולא ידע ^ט שהשכינה יש לו אלפים
וורו והכמים אמרו אין לו אלא ארבע אמות ר' ר' ז
אומר לאיזה רוח שירצה לך ומורה ר' יהודה שא
י' היה שנים מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו

הה פון ריכי גליינדור חומא. מי טוּנָה מִלְּאַמְּרָן גַּבֵּי ד' חֲמֹתָה שְׁנָמָנוֹ חָמָם מִמְּסָוסֶין דִּין דְּצִיּוֹן דְּבָקָוֹת גַּזְמָה קָרְבָּן לְיִצְחָק סְוִיאָה מִזְוְנִים קָרְבָּן לְיִצְחָק קָרְבָּן שְׂוִיאָה דְּצִוּקוֹת וְטַפְלָוָה סְכִי צָרִיךְ כְּשֻׁמָּעָה יְיָעָנָה סְכִלָּה דְּבָר גְּדוֹלָה סְכָם וְסְכִילָם מִמְּיִצְלָעָן חָד מִמְּוּמָה סְיִי: וּמְדִרְבֵּי הָרָב פְּלִיגִי רְכָן עַלְיָה צְמַתְמָיִן: נְדָר אַתָּה מְדוֹן יָהָה. וּמְמִינֵּי דְּמִי צְיָה הָרָב לְהַלְלָה גַּל מְהִילָה. וְפַעַל וְעַל לְהַלְלָה גַּל מְהִילָה. יוֹמָר מְהֻרְבָּעַ הַלְפִיס בְּמִמְּסָה וְוּכוֹדָה. סְכִילָה מְלָמָד וְסִיקָה סְכִילָה לְלָגָל מִזְכָלָעָן חָמָם לְסִיסָה וְמוֹלָה: חָמָר יָכִי כְּבוֹד רְכָב גַּל מְמִילָה הַלְפִיס.

1. וַיֹּאמֶר לְדָוד לֵאמֹר

את הגנות:
שומאל א כ ג
וישאל דוד בוי לאמר
חאלר והכביי בפלשטים
האלה ויאמר יי אל דוד
לך והכביי בפלשטים
הושעת את קעללה:

רביינו חנאנא
ההנהן ר' אלערו אמרו
שכון כיינס, והדרה זו
בכונשיין ציא וחוץ להחומר
לאלו בבעוד יומ שבח
באירן מוחזיות. מאיל או
"אל עילו בעטמיה דארם"
מי שיישן ולא דע עד
הויה באמציען, והני ר' ד'
המגילה מרבנן מילבון בחומרה
ככש. ל"ז ומדי אלערו
הויה מוחזותה לה פון מיניה כדר.
ר' ריבקה אמרו עד כאן לא
אלערו אמרו עד כאן עליה דר'
אתה לא יונס אל לא לדבר
ר' ריבקה ר' רישו, אבל ר' ריבקה
ממודו ליה, ומונתי ברבר
צובזה דרא, דרכני מי
א' שיציא (חווץ להחומר)
א' א' אהובות ר' רושות (ג'). ברשות
בל היגאנן בעטמיה דארם.

לכמי רכינו הלו כמו אפס
פפניו סס מושולני פגנש
ונרלה דען מי שילן בראות
המכו לו כו' ופי' נרכשות צ"ז